

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: **Y. K.**

zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 18, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 10. 2022, č. j. MV-148821-6/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Předmět řízení**

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „soud“) dne 24. 11. 2022 domáhal přezkoumání rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) ze dne 25. 10. 2022, č. j. MV-148821-6/SO-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 22. 6. 2022, č. j. OAM-27060-17/DP-2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“) podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť nebyly splněny podmínky pro jeho vydání. Žalobce neprokázal, že jeho příjem a příjem osob společně s ním posuzovaných odpovídá požadavkům uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když nedoložil, že úhrnný měsíční příjem jeho a osob s ním společně posuzovaných nebude nižší než součet částek životních minim a nejvyšších normativních nákladů na bydlení.

II. Napadené rozhodnutí

2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě blanketní odvolání, ke kterému doložil nájemní smlouvu ze dne 7. 11. 2019. Odvolání žalobce doplnil podáním ze dne 13. 9. 2022, ke kterému dále doložil přiznání k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2021 (bez otisků úředního razítka příslušných finančních úřadů) žalobce a jeho manželky.
3. Žalobce v doplnění odvolání uvedl, že k žádosti byly postupně doloženy všechny požadované dokumenty, včetně platebních výměrů za rok 2020 a 2021. Dále uvedl, že jeho rodinná situace se neustále měnila, když původně v České republice byla manželka i jeho tři děti (všichni jsou státními příslušníky Ukrajiny), nicméně děti postupně z České republiky odcestovaly, následně se vrátily a jsou držitelé dočasné ochrany s platností do 27. 3. 2023. Manželka žalobce pobývá nyní na území České republiky na základě fikce pobytu, vzhledem k tomu, že správní řízení, které se týká její zaměstnanecké karty, nebylo dosud pravomocně dořešeno, založila si však živnostenský list a pravidelně podává daňové přiznání. Celá rodina žije na jedné adrese a hradí nájemné ve výši 14 000 Kč, které zahrnuje zálohy na služby a energie. Žalobce uzavřel, že oba manželé podnikají a dcera pracuje, jsou dobře zakotveni v České republice a není nebezpečí, že by zneužívali český sociální systém. Závěrem žalobce požádal, aby mu bylo umožněno doložit novou nájemní smlouvu a pracovní smlouvu dcery.
4. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 25. 10. 2022. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nejprve shrnula dosavadní průběh řízení a obsah odvolání. K meritu věci žalovaná uvedla, že dle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním minimu“), činila v případě žalobce a jeho manželky částka životního minima 3 910 Kč a 3 530 Kč (7 440 Kč). Žalobce v prvostupňovém řízení neprokázal skutečné náklady na bydlení, tudíž mu byly započítány normativní náklady na bydlení, a to ve výši 12 205 Kč. Z uvedeného vyplývá, že měsíční příjem žalobce by nemohl být nižší než 19 645 Kč. Žalobce však prokázal, že jeho skutečný čistý úhrnný měsíční příjem činí 12 096 Kč, příjem jeho manželky jako společně posuzované

osoby doložen nebyl. Komparací požadovaného a dosaženého úhrnného měsíčního příjmu prvostupňový orgán zjistil, že dosažený úhrnný měsíční příjem vypočítaný z žalobcem předložených dokladů je o 7 549 Kč nižší než příjem požadovaný, a tedy neodpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový orgán tedy žádost žalobce zamítl v souladu se zákonem.

5. Dále žalovaná uvedla, že žalobce byl dvakrát řádně vyzván k potřebné součinnosti ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, spočívající mimo jiné i v doložení dokladů, které by prokazovaly úhrnný měsíční příjem jeho a společně s ním posuzovaných osob, odpovídající podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce na výzvu k potřebné součinnosti reagoval žádostí o prodloužení lhůty, přičemž však požadované doklady ani v dodatečné lhůtě nepředložil. K prokázání příjmů byl v rámci prvostupňového řízení žalobcem doložen platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období (kalendářní rok) 2020 žalobce, vyúčtování záloh na pojistném na důchodové pojištění za rok 2020 včetně případných nedoplatků a penále žalobce a vyúčtování záloh na pojistném na důchodové pojištění za rok 2020 včetně případných nedoplatků a penále manželky žalobce.
6. K daňovým priznáním přiloženým v doplnění odvolání žalovaná nepřihlédla, neboť nebyla opatřena podacím razítkem Finančního úřadu, přičemž údaje v nich uvedené nejsou ověřeny správcem daně podle § 67 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád dle kterého *„na žádost daňového subjektu pořídí správce daně z části spisu, do níž lze nahlížet, doslovné opisy, kopie, výpisy nebo potvrzení o skutečnostech v ní obsažených a vydá je daňovému subjektu. Na žádost daňového subjektu správce daně rovněž ověří jejich shodu s obsahem spisu. O pořízení listiny a vydání ověřovací doložky provede úřední záznam“*. K nájemní smlouvě ze dne 7. 11. 2019, doložené v rámci odvolání, žalovaná uvedla, že k ní nelze přihlížet z důvodu zásady koncentrace řízení, kdy nelze dle názoru žalované hovořit o tom, že žalobce nemohl daný doklad ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu doložit dříve. K tvrzení žalobce o doložení pracovní smlouvy dcery žalovaná uvedla, že k jejímu doložení nedošlo.
7. K zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná shrnula, že žalobce na území České republiky nevlastní žádnou nemovitost, která by vyžadovala jeho osobní starost, bydlí v pronajatém bytě a není ani zdravotně indisponován, tudíž mu po této stránce nic nebrání k vycestování. Výdělek z jeho podnikatelské činnosti evidentně nesplňuje minimální požadavky stanovené zákonem. Smyslem prokazování určitého minimálního příjmu je přitom snaha zabránit, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří nejsou schopni zabezpečit materiálně svůj pobyt na území, tudíž aby nebyli na hranici hmotné nouze. Za těchto okolností je tedy dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastníka řízení s ohledem na kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců shledat jako přiměřený.

III. Žaloba

8. Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině uvedl, že žalovaná nepostupovala v souladu se zákony a ostatními předpisy (§3 správního řádu), neboť nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a nevyšla tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§2 odst. 4 správního řádu a §50 odst. 2 a 3 správního řádu), když nepřihlížela pečlivě, co v průběhu řízení vyšlo najevo (§50 odst. 4 správního řádu).

9. Žalobce dále shrnul, že na území České republiky pobýval v době zahájení správního řízení pouze se svou manželkou, která byla žadatelkou o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Uvedl, že ke splnění podmínky zákona o pobytu cizinců k prokázání finančního zabezpečení předložil doklady prokazující čistou výši svých příjmů za období roku 2020. K zásadní změně skutkového stavu došlo po vypuknutí ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, kdy začátkem roku 2022 přicestovaly na území žalobcovy děti, kterým byla v rámci uprchlické vlny udělena dočasná ochrana. S ohledem na délku správního řízení a změny v počtu společně posuzovaných osob se částka finančního zabezpečení, které je žadatel povinen předložit, navýšila o tři osoby a současně se během roku 2022 navýšily, a to celkem 3x, požadované minimální náklady na hmotné zajištění a bydlení. Dále žalobce konstatoval, že až v rámci odvolacího řízení doložil nájemní smlouvu, která obsahovala skutečné náklady na bydlení, a uvedl, že jeho nejstarší dcera, s ohledem na volný přístup na trh práce v České republice, plynoucí jí z uděleného statusu dočasné ochrany, nastoupí do zaměstnání a takto se příjem rodiny navýší.
10. *První žalobní námitkou* žalobce namítal, že po celou dobu předkládal žalované jí požadované dokumenty. Dále uvedl, že délka správního řízení měla podstatný vliv na posuzování stavu věci. Žalovaná nerefletovala, že žalobce v roce 2020 v době pandemie, jako řada dalších osob, měl příjmy nestandardní oproti jiným obdobím a následně požadovaná výše příjmů přesáhla příjem doložený s ohledem na příjezd jeho tří dětí do České republiky.
11. *Ve druhé žalobní námitce* žalobce označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu, že žalovaná nepřihlédla ke skutečnosti, že během odvolacího řízení žalobce předložil skutečné náklady na bydlení a následně se vyjádřil, že svůj pravidelný příjem za uplynulé zdaňovací období není schopen v následujícím roce změnit, když nastaly okolnosti, které se nedaly předjímat.
12. *Třetí žalobní námitkou* žalobce nesouhlasil se závěrem, že nesplňuje podmínku uvedenou v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaná nepřihlédla ke skutečným nákladům žalobce na bydlení a k celé situaci uplynulých dvou let. Z konstatování žalované nelze dovodit skutečnost, že žalobce přestal splňovat podmínku dostatečného pravidelného příjmu, když rozhodnutí bylo vydáno až dne 22. 6. 2022 na základě dokladů za rok 2020 a 2021. Žalobce následně odkázal na nález Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 150/99, z něhož citoval.
13. *Čtvrtou žalobní námitkou* žalobce vyjádřil nesouhlas s posouzením věci ve vztahu k dopadu do soukromého a rodinného života a že by zásadní vliv na tyto atributy mohl mít pouze dlouhodobý zákaz pobytu.

IV. Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 20. 12. 2022 poukázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, na němž setrvala. K *první žalobní námitce*, konkrétně k namítané délce řízení uvedla, že podstatnou měrou ovlivnil jeho délku sám žalobce, který byl opakovaně vyzýván a místo bezodkladného doložení požadovaných náležitostí, doložil pouze část, a to ve velkém časovém odstupu, tedy po lhůtě nebo opakovaně žádal o prodloužení lhůt, přičemž mu prvostupňový orgán vždy vyšel vstříc, i když žalobce nakonec nezřídka nedoložil vůbec nic nebo tvrdil, že požadované doklady doloží, přičemž se tak nestalo. V podobném duchu postupoval žalobce prakticky v celém správním řízení. Pro ilustraci žalovaná poznamenala, že do dnešního dne žalobce nedoložil pracovní smlouvu své dcery.

15. Ke *třetí žalobní námitce* žalovaná zopakovala, že doložené finanční prostředky nebyly dostatečné ani pro dva členy domácnosti, přičemž v napadeném rozhodnutí uvedla, jakým způsobem k požadovaným finančním prostředkům dospěla a z čeho vycházela. Dále žalovaná uvedla, že započítané normativní náklady na bydlení byly ve prospěch žalobce, když žalobce tvrdil částku vyšší (14 000 Kč) nežli částku normativních nákladů na bydlení, a tudíž žalobce nebyl de jure postaven do role znevýhodněné, nýbrž naopak.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, osobou k tomu oprávněnou podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalobce byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován). Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
18. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
19. Dne 27. 7. 2021 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, spolu s dokladem o cestovním zdravotním pojištění.
20. Prvostupňový orgán vyzval žalobce výzvou ze dne 11. 8. 2021, č. j. OAM-27060-3/DP-2021 (doručenou žalobci dne 17. 8. 2021) v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti, resp. k doložení chybějících zákonných náležitostí, včetně předložení dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob odpovídá podmínkám zákona o pobytu cizinců (dále jen „první výzva“). K doložení všech požadovaných dokladů byla žalobci poskytnuta lhůta 30 dnů. Dne 15. 9. 2021 předložil žalobce prvostupňovému orgánu cestovní doklad.
21. Dne 17. 9. 2021 žalobce předložil prvostupňovému orgánu doklad o zajištěném ubytování ze dne 6. 9. 2021, vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2020 vystavené dne 15. 9. 2021 Pražskou správou sociálního zabezpečení, doklad prokazující bezdlužnost žalobce u orgánů Finanční správy České republiky ze dne 1. 9. 2021 a žádost o prodloužení lhůty na doložení platebních výměrů. Dne 13. 10. 2021 žalobce předložil doklad prokazující bezdlužnost cizince u orgánů Celní správy České republiky ze dne 22. 9. 2021.
22. Dne 24. 10. 2021 bylo usnesením č. j. OAM-27060-7/DP-2021 (doručeným žalobci dne 4. 11. 2021) vyhověno žádosti žalobce o prodloužení lhůty k obstarání dokumentů (dále jen „první prodloužení lhůty“).
23. Dne 18. 11. 2021 předložil žalobce prvostupňovému orgánu výpis z živnostenského rejstříku ze dne 12. 11. 2021, dne 23. 12. 2021 prvostupňovému orgánu dále doložil svůj platební

výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období (kalendářní rok) 2020 ze dne 23. 6. 2021 a doklad prokazující bezdlužnost cizince na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ze dne 16. 12. 2021, ve kterém byl vyčíslen dluh ke dni 15. 12. 2021.

24. Po posouzení předložených náležitostí prvostupňový orgán konstatoval, že doložené finanční prostředky žalobce nesplňují podmínky zákona o pobytu cizinců, neboť takto doložený měsíční příjem je nižší než součet částek životních minim a nákladů na bydlení, a proto vyzval žalobce výzvou č. j. OAM- 27060-10/DP-2021 ze dne 11. 1. 2022 (doručenou žalobci dne 18. 1. 2022) podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění výše uvedené vady žádosti ve lhůtě 5 dnů (dále jen „druhá výzva“).
25. Následně žalobce požádal o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti a zároveň informoval o pobytu svého syna, který nemůže být společně posuzovanou osobou, neboť se trvale nachází na území Ukrajiny. Usnesením č. j. OAM-27060-12/DP-2021 ze dne 14. 2. 2022 (doručeným žalobci dne 18. 2. 2022) byla lhůta k odstranění vad prodloužena o 5 dnů (dále jen „druhé prodloužení lhůty“). Žalobce však žádné další doklady ve stanovené lhůtě nedoložil.
26. Dne 11. 4. 2022 žalobce zaslal potvrzení o bezdlužnosti na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ze dne 21. 3. 2022.
27. Dne 14. 4. 2022 byla žalobci doručena výzva ze dne 5. 4. 2022, č. j. OAM- 27060-13/DP-2021, kterou prvostupňový orgán vyzval žalobce v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a k případnému vyjádření se k těmto podkladům před vydáním rozhodnutí, a to ve lhůtě do 10 dnů od doručení výzvy.
28. Žalobce se seznámil se spisovým materiálem dne 25. 4. 2022 a k podkladům pro vydání rozhodnutí uvedl, že se ve lhůtě 30 dnů vyjádří. Své vyjádření žalobce zaslal dne 1. 6. 2022. V něm uvedl, že dle jeho názoru byly doloženy veškeré požadované doklady, kdy posledním z nich bylo potvrzení o bezdlužnosti na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, které bylo již dodáno, a proto žádá o vyhovění žádosti. Dále žalobce zopakoval, že jeho syn již nemá na území České republiky upraven pobyt, tudíž nemůže být společně posuzovanou osobou.
29. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému žalobce podal odvolání. Spolu s odvoláním doložil nájemní smlouvu ze dne 7. 11. 2019, ve které je ujednáno nájemné za užívání bytu vč. všech nákladů s užíváním spojených ve výši 11 000 Kč. Odvolání žalobce doplnil podáním ze dne 13. 9. 2022, ke kterému dále doložil Přiznání k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2021 (bez otisků úředního razítka příslušných finančních úřadů) žalobce (základ daně 228 120 Kč) a jeho manželky (základ daně 200 036 Kč) a uvedl, že hradí nájemné ve výši 14 000 Kč, kdy dále konstatoval, že aktuální nájemní smlouva a pracovní smlouva jeho dcery budou doloženy. Žalobce však žádné další podklady nedoložil. O odvolání bylo rozhodnuto bez jednání a rozhodnutí žalované je žalobou nyní napadeným rozhodnutím.
30. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
31. Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„[d]obu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*

32. Dle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2, [...]“
33. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců „[ž]ádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.“
34. Dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[k] žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti, [...]“
35. Dle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců „[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza, [...]“
36. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
37. Dle § 45 odst. 2 správního řádu „[n]emá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).“
38. Dle § 50 odst. 2 správního řádu „[p]odklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže obrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.“

39. Dle § 82 odst. 2 správního řádu „*odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.*“
40. Dle § 82 odst. 4 správního řádu „*[k] novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*“
41. Dle § 67 odst. 3 daňového řádu „*na žádost daňového subjektu pořídí správce daně z části spisu, do níž lze nahlížet, doslovné opisy, kopie, výpisy nebo potvrzení o skutečnostech v ní obsažených a vydá je daňovému subjektu. Na žádost daňového subjektu správce daně rovněž ověří jejich shodu s obsahem spisu. O porřízení listiny a vydání ověřovací doložky provede úřední záznam.*“
42. Soud o věci uvažil následovně.
43. V prvé řadě soud ověřil, zda napadený územní souhlas netrpí některou z vad, jejichž existenci je soud povinen zkoumat z úřední povinnosti ve smyslu § 76 s. ř. s., nadto žalobce *druhou žalobní námitkou* nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí namítal.
44. Nepřezkoumatelností zákon rozumí buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů rozhodnutí, přičemž argumentace žalobce směřuje ke druhému důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
45. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud či správní orgán rozhodné důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS) nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z podstatných námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Nepřezkoumatelnost je objektivní překážkou, která znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).
46. Žalobce ve *druhé žalobní námitce* předně namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná nepřihlédla ke skutečným nákladům na bydlení žalobce a uvedl, že „*svůj pravidelný příjem za uplynulé zdaňovací období není schopen v následujícím*

roce změnit, když nastaly okolnosti, které se nedaly předjímat“. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně vůbec přezkoumat. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, *„není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“*

47. Zdejší soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala všemi odvolacími námitkami žalobce a náležitě odůvodnila, proč považuje prvostupňové rozhodnutí za zákonné a věcně správné. Napadené rozhodnutí tvoří s rozhodnutím prvostupňovým z hlediska soudního přezkumu jeden celek, přičemž z obou je jednoznačně zjevné, z jakého důvodu správní orgány shledaly, že žalobce nesplňuje podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí ani rozhodnutí jemu předcházející vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, soud druhé žalobní námitce nepřisvědčil.
48. Jelikož soud neshledal důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009–84), přikročil k vlastnímu přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných námitek (tj. námitky první, třetí a čtvrté).
49. Soud s ohledem na obsah podané žaloby úvodem předesílá, že rozsah a kvalita soudního přezkumu se odvíjí od formulace žalobních bodů. Je to totiž právě žalobce, kdo se domáhá přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Soud pak podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tak výlučně na žalobci, aby v podané žalobě konkrétně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které se domáhá soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Neučiní-li tak, respektive uplatní-li žalobce námitku toliko v obecné rovině, soudu nezbude než žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat taktéž toliko v obecné rovině. Soud totiž není oprávněn a rovněž ani povinen na žalobní body jakkoliv usuzovat nebo je dovozovat. V případě, že by tak soud učinil, došlo by k narušení jeho nezávislosti a nestrannosti. K obdobnému závěru dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ve kterém konstatoval, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
50. Co se týče v úvodu žaloby namítaného porušení zásad uvedených v § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, žalobce ke své námitce nepřipojil žádné konkrétní tvrzení, z něhož by soud mohl při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházet. Vznesená námitka je pouze obecného charakteru, bez vazby na konkrétní okolnosti posuzovaného případu. Žalobce je přitom v rámci formulace žalobních bodů povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči

ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58). Soud tak mohl námitky žalobce posuzovat pouze v obecné rovině, přičemž je neshledal důvodnými, jelikož žádné pochybení žalované spočívající v porušení žalobcem označených ustanovení správního řádu podle obsahu správního spisu neidentifikoval.

51. *První žalobní námitkou* žalobce poukazoval na délku správního řízení, kdy dovozoval, že měla podstatný vliv na posuzování stavu věci. Podle obsahu spisového materiálu je zřejmé, že délka správního řízení byla ovlivněna přístupem žalobce, který ani přes první a druhou výzvu prvostupňového orgánu nedoložil všechny požadované dokumenty a opakovaně žádal o prodloužení lhůt k jejich předložení, čemuž správní orgán vyhověl. Jak uvedl rovněž Ústavní soud, „[d]ůležitým hlediskem při posuzování průtahů v řízení je skutečnost, zda jsou průtahy způsobeny pouze státní mocí (soudem) nebo jsou zapříčiněny i samotným jednáním účastníků řízení či stěžovatele. Takové hledisko je respektováno i judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, neboť v jeho rozhodnutích jsou rozlišovány důvody zapříčiněné postupem státu na jedné straně a postupem účastníků řízení na straně druhé“ (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 3. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 332/04). Domníval-li se žalobce, že jeho žádost není vyřízena v zákonné lhůtě, mohl se domáhat uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 správního řádu; této možnosti však žalobce dle obsahu správního spisu nevyužil.
52. Soud nemohl přisvědčit ani tvrzení žalobce, že doložil všechny správním orgánem požadované dokumenty. Ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobce byl opakovaně vyzván k doložení příjmů nikoliv pouze jeho, ale i příjmů s ním společně posuzovaných osob. Na první výzvu ze dne 11. 8. 2021 žalobce doložil dne 23. 12. 2021 platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období (kalendářní rok) 2020 ze dne 23. 6. 2021 týkající se jeho osoby. Platební výměr dalších společně posuzovaných osob doložen nebyl. O následcích nedoložení příjmů manželky (tj. nesplnění podmínky dostatečného příjmu) byl žalobce řádně poučen ve druhé výzvě ze dne 11. 1. 2022, ve které byl současně vyzván k doložení potvrzení o bezdlužnosti na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Následně dokonce došlo na žádost žalobce ke druhému prodloužení lhůty k předložení požadovaných dokladů (do 23. 2. 2022), přesto žalobce příjmy manželky ani v této dodatečné lhůtě nedoložil. Nelze se proto ztotožnit s názorem žalobce, že po celou dobu řízení dokládal požadované dokumenty, neboť z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že tomu tak nebylo, když potvrzení o bezdlužnosti na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti doložil až více než dva měsíce po uplynutí prodloužené lhůty (dne 11. 4. 2022) a příjmy společně posuzované osoby (manželky) nedoložil vůbec.
53. Námitku, že žalovaná ve svém rozhodnutí nereflektovala, že žalobce v roce 2020 v době pandemie měl jako řada dalších osob příjmy nestandardní oproti jiným obdobím a následně požadovaná výše příjmů přesáhla příjem doložený s ohledem na příjezd jeho tří dětí do České republiky, vyhodnotil soud jako obecnou a nemající oporu ve spisovém materiálu. Správní orgány ve svých rozhodnutích naproti tomu srozumitelně vyložily, že dosažený úhrnný měsíční příjem žalobce, vypočítaný z žalobcem předložených dokladů, je o 7 549 Kč nižší než příjem zákonem požadovaný, a tedy neodpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
54. Soud proto shledal první žalobní námitku nedůvodnou.

55. *Žalobní námitkou třetí žalobce namítal, že žalovaná nepřihlédla ke skutečným nákladům žalobce na bydlení a že nelze dovodit skutečnost, že žalobce přestal splňovat podmínku dostatečného pravidelného příjmu, když prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 22. 6. 2022 na základě dokladů za rok 2020 a 2021.*
56. Soud ze spisového materiálu ověřil, že žalobce spolu s podaným odvoláním doložil nájemní smlouvu ze dne 7. 11. 2019, ve které je stanoveno nájemné vč. služeb spojených s užíváním bytu ve výši 11 000 Kč. Přihlédnout k tomuto dokladu v rámci odvolacího řízení by však bylo možné pouze za předpokladu, že jej žalobce nemohl uplatnit dříve. Žalobce ale žádné takové okolnosti, které by dřívějšímu předložení nájemní smlouvy ze dne 7. 11. 2019 bránily, ve správním řízení neuvedl, a neuvedl je ani v podané žalobě. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2020, č. j. 4 As 276/2017–116 shrnul, že „*k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v rozkladu nebo v průběhu rozkladového řízení, se přihlédnou jen tehdy, pokud je účastník nemohl uplatnit dříve*“.
57. V souladu s ustálenou judikaturní praxí soud uzavírá, že řízení před žalovanou a prvostupňovým orgánem je správním řízením, na které dopadá zásada koncentrace řízení, přičemž ani z tvrzení žalobce ani ze spisového materiálu není zřejmé, proč žalobce nemohl předmětnou nájemní smlouvu doložit dříve. Pokud žalovaná s ohledem na aplikaci zásady koncentrace řízení nevzala žalobcem spolu s odvoláním předloženou nájemní smlouvu v potaz, byl takový postup zcela v souladu se zákonem. Nad rámec uvedeného soud poznamenává, že nájemní smlouva ze dne 7. 11. 2019 obsahovala částku vyšší než částku započítaných normativních nákladů na bydlení a žalobce tudíž nebyl v postavení znevýhodněném, nýbrž naopak.
58. K příjmům, které žalobce doložil k odvolání prostřednictvím Přiznání k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2021 žalobce a jeho manželky, soud konstatuje, že z předložených dokumentů nelze nikterak dovodit, že byly skutečně k příslušnému finančnímu úřadu podány, když neobsahují ani otisk úředního razítka finančního úřadu (a údaje v nich uvedené tak nejsou ověřeny správcem daně podle § 67 odst. 3 daňového řádu) ani jakékoliv jiné potvrzení o jejich řádném podání k příslušnému finančnímu úřadu. Žalovaná z nich proto rovněž nemohla učinit žádná zjištění a zahrnout je do posouzení věci. Výpočet příjmů společně posuzovaných osob nemohlo změnit ani tvrzení žalobce o zaměstnání jeho dcery, neboť dceřinu pracovní smlouvu, jejíž doložení žalobce správním orgánům v řízení avizoval, nakonec rovněž nedoložil. Žalovaný proto postupoval zcela v souladu se zákonem, když při přezkumu prvostupňového rozhodnutí vycházel toliko z dokumentů, které žalobce předložil v řízení před prvostupňovým orgánem.
59. K odkazu žalobce na nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 150/99 soud shodně s žalovanou uvádí, že dodržování zákonnosti ze strany správních orgánů nelze považovat za přepjatý formalismus, ale za postup v zájmu právní jistoty účastníků řízení, byť v konkrétním případě nemusí být ku prospěchu žalobce.
60. V návaznosti na shora uvedené soud shledal třetí žalobní námitku nedůvodnou.
61. Ve čtvrté žalobní námitce žalobce vyjádřil nesouhlas s posouzením věci ve vztahu k dopadu do soukromého a rodinného života. Soud vůči postupu žalované při posouzení dopadu přezkoumávaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nemá žádné výhrady. Soud zdůrazňuje, že je to výlučně žalobce, kdo je obeznámen se svým soukromým a rodinným životem, a tedy i případnými překážkami, které mu vzniknou v případě, kdy jím požadovaný pobyt není povolen, resp. prodloužen. Žalovaná pak má pouze velmi

omezené možnosti, jak informace o soukromém a rodinném životě žalobce zjistit. Žalobce je proto povinen rozhodné skutečnosti týkající se zásahu do svého soukromého a rodinného života předně v řízení tvrdit. Na uvedeném závěru ostatně setrvává i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 12. 2021, č. j. 2 Azs 135/2021-37).

62. V projednávané věci žalobce ve vztahu k možnému zásahu do soukromého a rodinného života v průběhu správního řízení nad rámec obecných konstatování ničeho konkrétního neuvedl, v podaném odvolání žádné nové skutečnosti neoznačil a samotnou nepřiměřenost nenamítal. Ani v podané žalobě (včetně návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by zásah do jeho rodinného a soukromého života osvětlily. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí na straně 9 a 10 otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce řádně a v dostatečném rozsahu zabývala a dospěla k odpovídajícím závěrům, od nichž soud neshledal důvod se odchýlit.
63. Soud proto ani poslední žalobní námitce nepřisvědčil.

VI. Závěr a náklady řízení

64. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
65. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byla úspěšná žalovaná, které však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.
Zmeškání lhůty
k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. května 2024

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu